

Бог мій Батько

Щойно я почала розуміти слова, бабуся по материній лінії, Чо Вон Мо, повсякчас навчала мене: «Бог — твій Батько». Вона навіть казала: «Твоя мати для тебе — няня, яка виховує тебе як Божу дочку». Позаяк я жила в атмосфері віри ще з материнського лона, то прийняла це, не замислюючись. Тому коли чула слово «Бог», моє серце безмежно відкривалось і наповнювалося теплом.

1956 рік: Хан Хак Джа (у центрі позаду) з однокласницями із класу

образотворчого мистецтва середньої школи для дівчат Сонджон

Виховуючи мене, мама йшла на будь-які жертви, аби я відкинула світське життя і пішла Божим шляхом. Вона жила цілеспрямовано і віддано, в абсолютній єдності з Богом та послуху Йому. Після приєднання до Церкви об'єднання наша сім'я переїхала до Сеула, де матері знадобилося ще більше зусиль, щоби захистити мене від мирських спокус. Завдяки маминій посвяті я зростала, немов благородний журавель.

Ще підлітком, у середній школі я цілком віддавалася читанню в тиші та навчанню. Я відвідувала школу для дівчат Сонджон, яка була розташована в Саджік-доні, в районі Чонно, що в Сеулі. Це був невеличкий заклад біля південного підніжжя гори Інван, який, здавалося, завжди купався в сонячних променях. Час його заснування пов'язують зі стражданнями корейського народу. Зокрема, школу було відкрито в травні 1950 року, однак через Корейську війну довелося закрити вже за місяць. Після війни її двері знову відчинились і, вірно виконуючи свою місію, вона готувала багатьох дівчат, котрі після навчання ставали талановитими жінками й брали участь у побудові процвітаючої країни. 1981 року школа переїхала в інший район Сеула — Инпъон, а 1984 року її перейменовано на середню школу для дівчат Сонджон, нині вона відома як середня школа Сонджон. Наша група «Тоніль» 1987 року придбала цю школу та передала її до Академічного фонду «Санхак». Я надалі опікуюсь нею та підтримую.

У середній школі я мало говорила — розвивала в собі врівноважену особистість. Я наполегливо вчилася і завжди була на першому місці в своєму класі. Я росла гарненькою і скромною, а позаяк була ще й тихою та вихованою, вчителі завжди обдаровували мене любов'ю й увагою. Мої шкільні роки минали дуже спокійно; пам'ятаю, як на першому році навчання пропустила день чи два школи через хворобу. На другому і третьому роках я отримала нагороду за найвищі оцінки в класі. Мені більше подобалося читати в тихому місці та слухати музику, ніж займатися активною діяльністю чи спортом. У мене також було хобі — малювання. Я займалася образотворчим мистецтвом і мала певний хист

до цього, але не планувала стати професійною художницею.

Протягом усіх трьох років навчання в середній школі я була представницею класу в учнівській раді, а на третьому році стала головою комітету з питань діяльності учнів. Я провела чимало шкільних заходів, і це сформувало мої лідерські здібності. Одного разу на шкільних зборах я вийшла на трибуну і оголосила рішення учнівської ради. Вчителі хвалили мене за виваженість та впевненість. Виявивши цю мою рису, якої раніше не помічали, педагоги коментували: «Хак Джа молодець! Ми вважали її тихою і слухняною, а насправді вона демонструє гарні лідерські якості!».

Мої бабуся і мати прищеплювали мені глибоку віру в Бога і звичку жити в служінні Йому. Тому в підлітковому віці я не хвилювалася, що можу піти не тим шляхом. До того ж мама суворо керувала моїм життям у вірі. Були миті, коли я вважала своє життя важким і виснажливим, та за кілька років зрозуміла, що воно підготувало мене як Єдинородну Божу Доньку, яка одного дня зустріне Єдинородного Божого Сина.

У такому зовнішньому оточенні, сповненому релігійної посвяти, проростало моє непохитне і тверде коріння віри. Я багато читала. Із задоволенням читала розповіді про святих. Я любила літературні твори, зокрема роман Перл С. Бак «Добра земля». Герої роману боролися з природою та долею. Ця історія допомогла мені зрозуміти, що врешті-решт ми повинні повернутися в обійми природи, які розкриває в цій книзі земля. Людина природно прагне потрапити в Божі обійми. Я щиро бажала бути разом із Богом, через це слухала багато пісень про любов до рідного міста і читала романи про Батьківщину.

Змалку я знала, що Бог є моїм Батьком, і природно пов'язувала все прочитане з Богом. У такий спосіб я повністю ізолювалася від світського оточення і жила цнотливим життям, немов черниця. Я робила не те, що хотіла, а жила життям, яким мене спрямовував Бог. Тоді я багато читала Біблію. Ночами ридала, читаючи, як Бог створив світ, як люди вчинили гріхопадіння і як Він рятував цей світ за допомогою головних

осіб.

Бог створив людство, щоби любити, як Своїх дітей. Проте ми завдавали Йому болю і смутку. Читаючи гірку історію про Бога, Який намагався знову обійняти нас, як Своїх дітей, я не раз лежала, не в змозі заснути, бо біль стискав мені груди. Я, природно, дедалі глибше розмірковувала над тим, що Вчитель Мун сказав мені про жертву. Отже, питання «Чим я можу пожертвувати заради Бога?» визначило моє життя.

Без жертв і служіння не варто й думати, що живеш задля інших, а не заради себе. З юних років, суворо культивуючи свою віру, глибоко в душі я плекала мрію: звільнити Бога, Який протягом історії присвятив Себе спасінню людства. Я прагнула звільнити Його від кайданів нашої історії.

Ми не можемо зустріти Бога в місці, де пануємо над іншими. Він приходить до нас, коли ми мовчки працюємо на благо тих, хто стикається зі значно більшими труднощами, ніж ми. Я усвідомила, що Бог неодмінно прийде до нас, коли ми, навіть перебуваючи в найнижчому положенні, розмірковуватимемо над Його волею та гірким болем.

У післявоєнні роки на вулицях Сеула було повно поранених. Багато дітей, зокрема сироти загиблих військовиків, терпіли голод і хвороби. Мало хто з хворих міг отримати своєчасне лікування. Я воліла зцілити травми цих людей, полегшити їхній біль і направити у світлий світ. Тому після закінчення середньої школи навесні 1959 року я вступила до школи медсестер Св. Йосипа.

1959 рік: Хан Хак Джа (зліва), учениця школи медсестер Св. Йосипа

Revision #2

Created 16 October 2022 19:50:11 by andres

Updated 3 November 2022 09:20:55 by andres